ΓΙΑ ΤΗ ΛΟΥΓΚΑ (***)

Ἅγοι Ἀναργύροι τοῦ Χριστοῦ,
Πρῶτοι γιατροὶ τοῦ κόσμου,
Ὁποῦ ἐγιατρέψετε πολλούς,
Γιατρέφτε καὶ τὸ δοῦλο τοῦ Θεοῦ (τὸν τάδε)
Πῶχει τὴ λοῦγκα (στὸ τάδε μέρος).
Ἐδὼ ξορκάω τὴ λοῦγκα του,
Τὴν ἐρτάριζη, τὴν ἐφτάκλωνη, τὴν ἐφταφαρμακωμένη·
Νὰ πάει στἄγρια βουνά,
Ἐκεῖ νὰ ριζώσει, ἐκεῖ νὰ σκορπίσει,
Κι' ἀπὸ τὸ δοῦλο τοῦ Θεοῦ (τὸν τάδε) νὰ φύγει, νὰ χαθεῖ.
Ἄ ριζώνει καὶ βλυτρώνει ἡ καρδιὰ τσ' ὀγνίστρας,
Νὰ ριζώσει, νὰ βλυτρώσει κ' ἡ λοῦγκα στὸ δοῦλο τοῦ Θεοῦ (τὸν τάδε).
Ἄ ριζώνει καὶ βλυτρώνει τἀνώφιλιο καὶ τὸ κατώφιλιο τῆς πόρτας,
Νὰ ριζώσει, νὰ βλυτρώσει κ' ἡ λοῦγκα στὸ δοῦλο τοῦ Θεοῦ (τὸν τάδε).
Οὔτε ἀπάνου κορφή, οὔτε κάτου ρίζα.
Ἀπὸ μένα ξορκισμένος, ἀπὸ τὴν Παναγιὰ γιατρεμένος.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΥΣΟΥΡΙΑ (****)

Πάνου σὲ πράσινα βουνὰ
Εἶνε πράσινα κλαριά·
Πάνου στὰ πράσινα κλαριὰ
Εἶνε πράσινες φωλιές·
Καὶ στὲς πράσινες φωλιὲς
Κάθονται πράσινα πουλιά,
Καὶ τὰ πράσινα πράσινα πουλιὰ
Κάνουν πράσινα αὐγά.
Χώρις μάτια τἄβλεπα,
Χώρις ποδάρια ἀνέβαινα,
Χώρις χέρια τἄρταπα,
Χώρις σουβλὶ τὰ σούβλισα,
Χώρις στιὰ τά 'ψησα,
Χώρις στόμα τἄφαγα,
Χώρις δόντια τὰ μάσησα,
Χώρις γλῶσσα τὰ φρόκάλησα,
Χώρις κοιλιὰ τὰ χόνεψα·
Κι' ἃ δὲν πιστεύεις, λυσουριά,
Χ... καὶ κατούρησε,
Ἐννιὰ βολὲς τὴν ὥρα.

Δ. ΣΠΙΓΓΟΣ

(*) Ἐνῶ λέει τὸ ξόρκι ἡ ξορκίστρα κάνει σταυροὺς ἀπάνου στὸ μέτωπο τἀρρώστου, κρατῶντας ἕνα τί ἀπὸ πάνου του (τρίχα τοῦ κεφαλιοῦ, κλωστὴ ἀπὸ τὸ ροῦχο του, κτλ.), σαλιωμένο ἀπὸ τὸν ἴδιον. Ἂν ἡ ξορκίστρα λέγοντας τὸ ξόρκι χασμουριέται ἀδιάκοπα, εἶνε βέβαιο πῶς ἡ ἀρρώστεια εἶνε ἀδάσκαμμα.

(**) Τοῦτον τὸ στίχο τόνε λέει τρεῖς φορές, καὶ κάθε φορὰ φτυεῖ κατὰ γῆς.

(***) Ἀδενῖτις. Ἐνῶ λέει τὸ ξόρκι ἡ ξορκίστρα κάνει σταυροὺς μ' ἕνα τσεκούρι ἀπάνου στὴ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀρρώστου. Προφέρνοντας τὸν προτελευταῖο στίχο χτυπάει κοφτὰ τὴ γωνιά.

(****) Δυσουρία. Ἐνῶ λέει τὸ ξόρκι, ἡ ξορκίστρα οιτάζει κατάμματα τὸν ἄρρωστο.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΚΟ

Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Κυρ. Μαυρομιχάλης.

Σκοτωμοί. Περαίας 1 (ἀπὸ ἅμαξα), Ἐπαρχίες 2.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 7, Περαίας 5 (οἱ δυὸ ἀπὸ κάρρα), Ἐπαρχίες 1.

Κλεψιές. Ἀθήνα 1, Περαίας 1, Ἐπαρχίες 3.

Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίες 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Φίλε Ταγκόπουλε,

Σὲ παρακαλῶ νὰ γνωρίσῃς μὲ τὸ φύλλο σου στὸν «Παράξενο» τοῦ περασμένου φύλλου, πῶς ὅταν ἔγραφα τὸ ἄρθρο μου «Οἱ Φρόνιμοι» δὲ σκέφθηκα καθόλου τοὺς κουτοπόνηρους καὶ τοὺς κακόπιστους. Γειά σου.

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΙ

Πόλη 4 τοῦ Ὀχτώβρη.

Φίλε «Νουμᾶ»,

Ζητῶ τὴν ἄδεια νὰ σοῦ κάμω μιὰ παρατήρηση ποῦ ἦρθε στὸ νοῦ μου ὕστερα ἀπὸ τὸ διάβασμα τοῦ τελευταίου φύλλου. Πολλὲς φορὲς μιλᾶς γιὰ Ταρταρίνους καὶ Ταρταρινισμούς, καὶ ἔχεις χίλιες φορὲς δίκιο νὰ ὀνομάσῃς ἔτσι τοὺς φαρλατάδες τῆς Ἀθήνας καὶ ἄλλων πόλεων τῆς Ἑλλάδας. Ἀκόμα τὸ παρατήρησα προχτὲς ποῦ ἤμουνα στὰ νησιά. Ὅλοι σοῦ ἔχουνε μόνο μιὰ Ἰδέα, βέβαια τὴ μεγάλη, ποῦ τοὺς βάζει ἕνα μπερντὲ στὰ μάτια, μὴ ξέροντας ποῦ εἶναι τὰ ἀληθινὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους. Τοῦτο δὰ θὰ μᾶς κάμει νὰ καταστραφοῦμε, καὶ τὸ ἔλεγε σωστὰ ὁ Καρκαβίτσας «Τάχα ἡ βουβαμάρα δὲ μᾶς φέρνει ἴσα στὸ θάνατο;»

Τοῦτο δὰ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ, ὅτι παρατήρησα πῶς μερικοὶ ἀναγνῶστες τοῦ «Νουμᾶ» δὲν ξέρουν ἀκόμα τί σημαίνει καθαρὰ Ταρταρῖνος καὶ ταρταρινισμός, καὶ θὰ εἶταν πολὺ καλό, μοῦ φαίνεται, νὰ μεταφράσεις στὰ φυλλάδια τοῦ «Νουμᾶ» τὸ σύγγραμμα τοῦ περιδόξου A. Daudet *Ταρταρῖνος ἐκ Ταρασκονίας* κ' ἔτσι θὰ μᾶς κάμῃς νὰ ἐννοήσουμε καλήτερα τί εἶναι τὸ ἐλάττωμα τὸ ρωμαΐικο καὶ πιστεύω νὰ μᾶς ὠφελήσῃ. Ξέρω ὅτι μιὰ μετάφραση ὑπάρχει, ἀλλὰ σὲ λογιώτατη γλῶσσα.

Σοῦ στέλνω ἕνα φύλλο τῆς «Προόδου» ποῦ μιλεῖ γιὰ τὶς ἑλληνικὲς ἐφημερίδες τῆς Πόλης. Τί θὰ πῇ ἄραγε ποῦ γράφει ὁ δημοσιογράφος: «*Ὁ Ταχυδρόμος γράφεται εἰς ἐπιμελημένην γλῶσσαν* **λίαν ἀκαδημαϊκήν**;» Ποῦ εἶναι τοῦτη ἡ Ἀκαδημία ποῦ ὁρίζει τοὺς κανόνες τῆς γλώσσας μας;

ΤΡΟΑΚΑΡΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικό, πουλιοῦντα στὰ γραφεῖα μας τἀκόλουθα βιβλία:

Τοῦ **Ψυχάρη** «Ταξίδι» (σελ. 502) καὶ «Ὄνειρο τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ **Πάλλη** «Ἥλιος καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ **Φωτιάδη** Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτική μας ἀναγέννηση» (σελ. 405).

Τοῦ **Ἐφταλιώτη** «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης» σελ 320) καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ **Φιλήντα** Γραμματικὴ τῆς Ρωμέϊκης γλώσσας (μέρ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ **Λόγγου** «Δάφνης καὶ Χλόη» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. Ἠλ. Βουτιερίδη (σελ. 86).

Τοῦ **Εὐριπίδη** «Μήδεια» μετάφρ. Γιάννη Περγιαλίτη (σελ. 59).

Τοῦ **Σοφοκλῆ** Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη (σελ. 61).

Τοῦ **Χ. Ἀντρεάδη** «Ὁ Μέγ' Ἀλέξαντρος» (σελ. 192).

Τοῦ **Δ. Π. Ταγκόπουλου** «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι» δράμα—«Ἡ Χρυσαυγὴ» καὶ «Τάφος στὸ Γιαλὸ» δηγήματα (σελ. 78).

Ἡ *ΙΛΙΑΔΑ*, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη (σ. 416) δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικό.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Κάποτε εἴχαμε γράψει πῶς ἡ Κέρκυρα εἶναι — καὶ παρέκεινα μάλιστα—πνευματικὴ πρωτεύουσα τῆς Ρωμιοσύνης. Καὶ μᾶς τὸ θυμίζει τώρα ἕνας διαλεχτὸς φίλος ποὺ βρίσκεται αὐτὲς τὶς ἡμέρες στὸ φημισμένο νησί.

— «Ἐδῶ (μᾶς γράφει) βρῆκα δουλιὲς ποὺ οὔτε κἂν τὶς ὀνειρευόμουνα. Εἶν' ἕνα καφενεῖο τοῦ Μακρῆ ποὺ τὸ λένε οἱ Κορφιάτες τὸ καφενεῖο τῶν Μαλλιαρῶν. Ἐκεῖ διαβάζεται ἐπισήμως κι ὁ «Νουμᾶς». Τὸ βράδι μαζεύουνται ἐκεῖ ὅλ' οἱ μαλλιαροὶ καὶ τὰ λένε. Καὶ πόσοι εἶναι!..

— «Ἰούς δημοτικιστάδες τοὺς λένε μαλλιαροὺς κ' ἐδῶ. Μὰ δὲ δίνουν τὴ σημασία ποὺ δίνουνε στὴν Ἀθήνα σ'αὐτὸ τὸ ἐπίθετο—τόσο πολὺ ποὺ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ δημοτικιστάδες τὸ δεχτήκανε.

— «Δὲ φαντάζεται κανεὶς τὸ σεβασμὸ ποὺ δείχνουν οἱ Κορφιάτες στοὺς μαλλιαροὺς Ἄμα σ' ἕνα σαλόνι ἢ σὲ μιὰ συντροφιὰ ἀκούσει κανεὶς ἢ καμιὰ πῶς βρίσκεται στὴν παρέα καὶ μαλλιαρὸς γυρίζει καὶ τὸν κοιτάζει μὲ σεβασμό».

— Μᾶς γράφει κι ἄλλα ὁ φίλος, μὰ δὲν τὰ τυπώνουμε, νὰ μὴ λυσσάξουν τὰ κοπέλια τοῦ Μιστριώτη.

— Ὁ κ. Πῶπ σχολίασε τὸ πρόγραμμα τοῦ Βασ. Θεάτρου—μὲ ἀρκετὴ σοφία βέβαια.

— Μᾶς ἔμαθε δηλαδή, καὶ σπολλάτη του, πῶς τὸ δρᾶμα τοῦ Χάουπτμαν «ἡ βουλιαγμένη καμπάνα», εἶναι «καλὸν ὡς μυθιστόρημα (Θεούλη μου!) μὰ ἀτυχὲς ὡς δρᾶμα»!

— Μᾶς ἔμαθε ἀκόμη καὶ τὸ σπουδαῖο αὐτό, πῶς ὁ κ. Πετσάλης δὲν ἀνακατεύτηκε καθόλου στὸ δραματολόγιο. Σὰ νὰ εἶπε κανεὶς τὸ ἐναντίο!

— Ἀπὸ τὸ περασμένο φύλλο τοῦ «Νουμᾶ» ἔχουμε καὶ μιὰ καινούρια ποιήτρα, τὴν κ. Εὐανθία Χατζῆ.

— Ἡ κ. Χατζῆ εἶναι ἡ ἴδια ποὺ, καθὼς γράφαμε σὲ περασμένο φύλλο τοῦ «Νουμᾶ» (ἀριθ. 162, σελ. 7), μίλησε τόσο παληκαρήσια στὸ παρθεναγωγεῖο τῆς Κόνιτσας γιὰ τὸ ὁλέθριο ἐκπαιδευτικό μας σύστημα.

— Τί ἀξίζουν τώρα τὰ ποιήματά της, ἂς τὸ ποῦν οἱ ἀναγνῶστες μας ποὺ θὰ διαβάσουνε σειρὰ ἀπ' αὐτά.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς δραγκα καὶ λίρας στερλίνας, ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καί, τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου, ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1)2	τοῖς	ἑκατ.	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6 μηνῶν
2	»	»	»	»	»	»	1 ἔτους
2 1)2	»	»	»	»	»	»	2 ἐτῶν
3	»	»	»	»	»	»	4 »
4	»	»	»	»	»	»	5 »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ Ἰουλ. Χριστ. Ὅμορφη μετάφραση, μὰ δυστυχῶς τὸ ἴδιο ποίημα δημοσιεύτηκε δῶ καὶ δυὸ χρόνια στς «Νουμᾶ», στὸν ἀριθ. 76, σελ. 7, στήλ. 1. Στεῖλτε μας τίποτ' ἄλλο, ἀφοῦ τόσο ὄμορφα μεταφράζετε, καὶ θὰν τὸ δημοσιέψουμε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. — Φίλο Δημοτικιστή. Ἔχεις δίκιο. «Οὔτε Καθαρεύουσα, οὔτε καταρρέουσα, οὔτε τεχνητή, οὔτε Σχολαστική, ἀλλ' Ἀντιδημοτική. Αὐτὰ ὁ τίτλος ταιριάζει στὴν Καθαρεύουσα, ἀφοῦ τίποτ' ἄλλο δὲν κάνε παρὰ νὰ πολεμᾶει τὴ δημοτική, τὴ ζωναντή, τὴ φυσική, τὴν Ἐθνική μας γλῶσσα. Ἀντιδημοτική λοιπὸν ἡ Καθαρεύουσα, καὶ Ἀντιδημοτικιστάδες οἱ καθαρευουσάνοι». Τόσο σωστὴ βρίσκουμε τὴ γνώμη σου ποὺ δῶ κι ὁμπρὸς, μιλῶντας γιὰ καθαρεύουσα καὶ γιὰ καθαρευουσάνους, αὐτοὺς τοὺς τίτλους θὰν τοὺς δώνουμε.— κ. Μάξιμο. Τὸ πρῶτο, πολὺ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευτεῖ, μὰ πρέπει πρῶτα νὰ μάθουμε τὸ ἀληθινό σου ὄνομα.